

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 22/05
13.04.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Луције Драгојловић, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради исплате, а по противтужби тужене, ради исплате, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца из Београда Гт.І бр.3359/04 од 27.1.2005. године, подигнутом против пресуде Општинског суда у Зрењанину П.4231/02 од 17.5.2004. године исправљене решењем истог суда П.4231/02 од 25.11.2004. године и пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1182/04 од 20.10.2004. године, у седници одржаној 13.4.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости, па се ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Општинског суда у Зрењанину П.4231/02 од 17.5.2004. године исправљена решењем истог суда П.4231/02 од 25.11.2004. године и пресуда Окружног суда у Зрењанину Гж.1182/04 од 20.10.2004. године у делу којим је одбијен тужбени захтев, (у ставу три изреке) тако што се УСВАЈА тужбени захтев у целости, па се обавезује тужена - противтужиља да тужиљи противтуженој на име накнаде материјалне штете поред досуђеног износа од 32.146,47 динара, исплати још 33.337,25 динара, што укупно чини износ од 65.483,72 динара, са законском затезном каматом почев од 31.03.2004. године, па до исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П.4231/02 од 17.5.2004. године која је исправљена решењем истог суда П.4231/02 од 25.11.2004. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је ставом другим изреке обавезана тужена - противтужиља да исплати тужиљи - противтуженој на име накнаде материјалне штете износ од 32.146,47 динара са законском затезном каматом од 31.3.2004. године. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је предложено обавезивање тужене - противтужиље да тужиљи - противтуженој на име накнаде материјалне штете исплати преко досуђеног износа од 32.146,47 динара а до траженог износа од 65.483,72 динара са законском затезном каматом на разлику ових износа почев од 31.3.2004. године до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је примарни противтужбени захтев којим је предложено да суд обавезе тужиљу - противтужену да туженој - противтужиљи исплати износ од 1.190,00 динара месечно са законском затезном каматом на сваку доспелу рату почев од 10. у месецу па до исплате и то: за период од 28.8.2000. године па до исплате што капитализирано износи 42.840,00 динара без камате до 29.10.2003. године па убудуће месечно до 1.190,00 динара са законском затезном каматом за сваку доспелу рату почев од 10. у месецу па до исплате, као и да јој плати трошкове поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом петим изреке одбијен је евентуални противтужбени захтев којим је истакнут приговор пребијања до висине тужбеног захтева. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одлучујући о жалбама парничних странака Окружни суд у Зрењанину је пресудом Гж.1182/04 од 20.10.2004. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против обе нижестепене пресуде Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права у делу у којем је одбијен тужбени захтев.

Испитујући побијане пресуде у смислу чл. 386. а у вези чл. 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је захтев за заштиту законитости основан.

У проведеном поступку утврђено је да су пок. ПП и тужиља били од 1986. године сувласници на предметној некретнини која је уписана у зкул. бр.ВВ, која је по природи стамбена зграда у ГГ, с тим што сувласнички удео пок. ПП износи 3/4 идеалног дела, а сувласнички удео тужиље 1/4 идеалног дела. Пок. ПП је до своје смрти __.2000. године користила читаву некретнину, а тужиља - противтужена за живота пок. ПП тражила је од исте да јој да на коришћење једну собу, што пок. ПП није прихватила. Тужиља - противтужена је поднела је 27.6.2000. године Општинском суду у Зрењанину против сада пок. ПП предлог за деобу сувласништва на предметној некретнини. Решењем насловног суда Р.81/2002 од 21.5.2003. године одређено је да се јавном продајом врши деоба предметне некретнине. Решењем О.1207/00 од 28.8.2000. године расправљена је заоставштина иза пок. ПП и за наследника на заоставштини покојне оглашена је тужена - противтужиља ББ, ћерка покојне. Наведеним оставинским решењем тужена - противтужиља наследила је поред припадности од 3/4 дела на предметној непокретности, целу некретнину уписану у поседовном листу бр.ВВ као и низ покретних ствари. Након смрти пок. ПП у предметној кући нико не живи с тим да кључеве од исте има тужена - противтужиља

која тужиљи - противтуженој није нудила предметну некретнину на коришћење нити јој нудила кључеве од исте, а тужиља то није ни тражила. Налазом и мишљењем вештака утврђена је цена месечног закупа предметне некретнине, при чему је узимајући у обзир локацију, величину земљишта, површину и стање стамбене зграде, као и трошкове комуналних услуга које чине струја, вода, смеће и телефон на дан 9.4.2003. године износи 1.587,50 динара, а обзиром да сувласнички део тужиље - противтужене који износи 1/4 дела, тужиљи би припала месечна закупнина у износу од 396,86 динара. Тужба о овој правној ствари поднета је 27.6.2000. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, погрешно су нижестепен судови применили материјално право када су делимично усвојили тужбени захтев и обавезали тужену - противтужиљу да тужиљи - противтуженој на име накнаде нематеријалне штете исплати само износ од 32.146,47 динара док за износ преко досуђеног а до траженог 65.483,72 динара одбили, услед застарелости потраживања, с тим што првостепени суд сматра да су протекли рокови застарелости по основу накнаде штете из одредбе чл. 376. ст.1. Закона о облигационим односима, а другостепени суд такође одбија услед застарелости, али по одредби чл.372. Закона о облигационим односима којим су регулисана повремена потраживања.

Овакво схватање нижестепених суда је неприхватљиво јер се у конкретном случају ради о правно неоснованом обогаћењу из чл.210. Закона о облигационим односима, на који се примењује општи застарни рок из чл.371. Закона о облигационим односима који предвиђа рок од 10 година. Наиме, тужбом се не тражи исплата закупнине по основу уговора о закупу када би важио рок застарелости из чл.372. Закона о облигационим односима већ накнада за коришћење туђе ствари у смислу чл.219. Закона о облигационим односима, а закупнина је само начин помоћу кога је утврђена висина накнаде за коришћење туђе ствари.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.395. ст.1. ЗПП, тако што је усвојио тужбени захтев тужиље у целости.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт.І бр.3359/04 од 27.1.2005. године, Врховни суд Србије је донео одлуку на основу одредбе чл.491. ст.5. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/004 од 22.11.2004. године, који је ступо на снагу од 23.2.2005. године), којом је прописано да о захтеву за заштиту законитости који је до дана ступања на снагу овог закона подигнут пред надлежним судом по досадашњим правилима решаваће се по тим правилима.

Председник већа - судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

ЈК